

TEMNIȚĂ ÎNSTELATĂ

Borko Ilin

Am celebrat aproape toate sărbătorile de iarnă, ne mai rămâne doar Anul Nou al nostru, sârbesc. Aceasta nu însemnează că nu am celebrat și cel, relativ al tuturor, la 31 decembrie. Știm noi și încă cum să fim și mai vechi și mai noi când trebuie.

Întrebarea e dacă putem să rămânem "noi înșine" atunci când istoria ne părăsește, când eroii noștri sunt transformați în tâlhari iar călăii în justițiar? Este o chestiune a înțelepciunii, a cuprinderii și previziunii cursului lumii, a credinței în principii seculare și a luării de poziție, oricare ar fii ea în afara tăcerii și acceptării supuse a derutei oficializate.

Am celebrat și nașterea lui Hristos iar primii care au făcut-o au fost înțelepții de la Răsărit. Lor le-a arătat steaua călăuzitoare drumul până la locul unde se va naște salvatorul omenirii. A fost o singură stea pe un singur cer.

Cerul de astăzi l-au inundat stele galbene și albe iar firmamentul e în ambele cazuri de culoare albastru închis. Aceste stele galbene ne decapitează identitatea și ne închid în cercul tot mai strâns al unipersonalității în timp ce, pasă-mi-te, ne deschid toate granițele și toate cerurile. Stelele albe le înconjoară în zbor faimosul vultur cenușiu, fără cap, ale cărui aripi întinse ne umbresc apocaliptic și nestingherit viețile noastre. Singurul dumnezeu al acestui cer impus este puterea dezinformării și cea a banului. Era informației controlate ne dezmembrează ființa prin propagarea nonvalorilor în toate formele posibile.

Derutat, iritat, ușor de sedus și de satisfăcut, șters, al nimănui și de niciun fel, omul se va delecta în tovărășia calculatorului său și a clonei sale, într-o lume imaginară, fără prea multe întrebări. Sub instinct. Cel mai ușor se conduc animalele, turmele și masele. Atâta vreme cât omul animalizat va avea la îndemână totul începând de la lumea împachetată în cutie de sticlă, revărsată prin camere, în pat, curte și visuri și terminând cu convingerea bleagă că e mai valoros decât alții,

el va dormi în siguranță în viețuirea sa moartă. Atâta timp cât va putea să-și unghă pâinea spirituală răpită cu străine vieți ale politicienilor, cu stelele hollywoodiene și baronii țigăului, în schimbul zilniciei sale birocratice, va înghiți ideile proaspete, vechi de când lumea, despre egalitate universală, democrație, libertate și armonie. Cât timp va avea burta plină, cât timp va fi în mod sistematic victima psihozei sărbătorești, a bucuriei oarbe și fără motiv și a convingerii că cea mai mare amenințare pentru omenire este terorismul mondial, va zace fericit și inconștient în cel mai înalt turn al noului și inevitabilului Babilon. Cât timp va fi lipsit de greul calcul al originii sale, al apartenenței sale naționale, de credință și culturale dar mai ales când se va putea exprima simplu ca cetățean al planetei - îi va fi indiferent dacă cerul e albastru sau cenușiu, dacă pe înțelepții de la Răsărit i-a condus o singură stea și dacă acest lucru a existat chiar cu adevărat.

Totuși va uita mai greu că nu toți vulturii de pe cer sunt cenușii cu capete albe, că unii sunt și miopi, ca aceia care, în trecut, au ciugulit cu ciocurile lor din oțel gemenii marilor piramide și le-au scos ochiul ce supraveghea totul.